

Ето вече прибира на залъзъ
месечината свойтъ поли
и надъ сънни баири и валози
сякашъ синь снѣгъ небето вали.

Ала ето че бавно на изтокъ
избѣлява небесний лазуръ
и пакъ огнена пжпка разлестя
единъ кървавоаленъ божуръ.

Ей високо надъ снѣжнитѣ върхове
пада първия снопъ свѣтлина —
моятъ влакъ лжкатуши задъханъ
презъ събудената долина.

Съ хвърковата и весела скоростъ
той промушва последний тунелъ,
сякашъ самъ той се радва възторжено,
че е близко желаната цель.